

У ПОШУКУ НУЛЬОВОЇ ТОЧКИ

Робота актора-креатора відрізняється від роботи актора-виконавця, передусім, тим, що креатор ініціює власний процес творення. Що це значить? А значить це наступне: кожному актору відоме відчуття творчого натхнення під час створення пластичного етюдю. Це коли актор ставить себе у запропоновані ним же самим обставини приблизно за такою формулою – а що, коли раптом це відбувається зі мною? Ось тоді актор уявляє себе в певній конкретній ситуації. Наприклад, мені холодно, або я тримаю у руці сокиру, я миюся під душем і багато ще різних що та коли... Так ось, актор починає себе поводити у цих запропонованих обставинах (умовах) відповідно до ступеня віри в ці обставини й настільки органічно, наскільки він\вона вправно й правдиво вміє організувати свою поведінку щодо запропонованих умов та обставин. Всім відомо, що це є класична навчальна тема для студентів-акторів першого семестру першого курсу. То до чого все це казання і що ж це таке актор-креатор?

А до того все це, що власне на цьому першому етапі навчання акторській майстерності найчастіше відбувається не те що підміна поняття правди поведінки актора (сценічна та побутова правда), це ще півбіді, як

кажуть педагоги, а відбувається підміна самого ставлення до процесу існування актора під час гри. Що я маю на увазі? Я говорю про ПРОЦЕС гри, дії, життя актора у З.О. (запропоновані обставини). Що є цим процесом? Поведінка? Можна й так сказати, але ще є точніше слово, здатне повніше виразити зміст того, що відбувається з актором. Такий процес є свідоме творення образної поведінки й народження нового руху, психічного й фізичного та змістовного діяння.

Що значить нового? Власне, нового і значить, що кроки, що їх вчиняє актор ось тут і зараз є рухом у щойсьності, тобто рух психічний і фізичний відбувається у моменті проникнення в суть змісту тут і зараз, а не в пригадуванні такого моменту з минулого. Чому я про це мовлю? А тому, що ця підміна існування актора стається завжди, коли актор виконує гру, тобто, використовує, а точніше сказати, застосовує готові форми руху та дії. Тоді відбувається несвідома гра відомими компонентами, елементами.

Відбувається наступне: підмінюється процес народження процесом презентації. Ось у цьому й полягає головна проблема акторської майстерності. Так-так, саме в цьому маленькому збоченні – відмові від свідомого відкриття Змісту на користь бездумного компонування заготовок у форми. Чому це відбувається? Якщо прямо сказати, то через страх. А як так стається, що цей страх породжує цю підміну? А стається ось що: актор губить віру в те, що його поведінка народжуватиметься й відповідатиме

правдивості акторського існування в тій чи іншій З.О., це по-перше, а по-друге – актор лінується творити й просто відтворює, притворюється, тобто прикидається творчим, залишаючись на рівні прилаштувань відомими штампами й оживлюванням даної структури поведінкою а-ля правда-матка.

Тут маємо суть того, що ми називаємо властивість акторського таланту. У яскраво вираженому акторському таланті власне й проявляється здатність до віри в будь-яку обставину, що в ній себе уявляє актор. Тому талановиті актори за своєю природою здебільшого ліниві до роботи, бо акторська гра не вимагає від них особливого напруження, а оригінальність спонтанного існування покриває неумілість і професійну неосвіченість. На цьому й досі тримається аматорство. Власне талановиті аматори й беруть завжди талантом, тому найчастіше й стають заручниками власного таланту.

Про що це я? А про те, що талант є сенситивністю душі й тіла. І чим сильніша ця сенситивність, тим яскравішим є прояв того, що чує й відчуває актор. Однак, власне в прояві, інакше скажемо, в народженні відкриття таїни й стається ось ця підміна. Лінощі беруть верх і актор вже не відкриває, не пізнає, а просто обманює саму природу власного процесу. Відбувається зрада найголовнішого – ВІДКРИТТЯ, заради гарантій успішного вираження змісту відомими й перевіреними прийомами та пристосуваннями –

Оскільки я вже це робив, бо тоді було це дуже добре й дуже мистецьки правдиво.

Але в акторстві, так само як і в приготуванні риби, не буває поняття осетрина другої свіжості. Якщо осетрина з душком, то їстимуть її хіба що дуже голодні й невибагливі їдці. Але оскільки в ситуації з рибою, їдці її з'їли, ви...ли і забули, що й коли їли, то з акторством тут ще важче, – вторинність акторської гри призвичаює актора до халтурки й актор не напругаючись, однією лівою починає лабати скрізь і всюди. А коли стається таке, що приходить особливий відповідальний момент першопрочитання твору чи ролі... Ось тоді-то актор перетворюється на повтора, чи просто сказати на потвора-актора. Відомий вислів – Хотів як краще, а вийшло як завжди! – народився, напевно, що у театрі... Як смішно це б не звучало у нашому контексті, та правду нікуди діти. Така природа актора-виконавця.

Тож вернімося до початку нашої розмови, до креатора. Навіщо взагалі ми про це говоримо? Для того, щоб знайти в суті питання процесу творення. Процесу креатора. Тож що є тим процесом креативного відкриття? Давайте порозміркуємо.

А з чим працює креатор? Тобто актор, що не є виконавцем, а таким творцем, що народжує нове, несподіване, оригінальне. Такий креатор працює не лише тільки із завданнями режисера, котрі потрібно виконати з точністю, а передусім з образним

простором, асоціаціями що до ідей автора та баченням їх втілення режисером.

Інакше сказати, креатор працює передусім з полем інформації. Вселенської інформації, де бринить суцтва правда про все без жодних обмежень. Я не буду зараз вдаватися в екскурс у різноманітні твердження стосовно інформаційних полів Землі та космосу, обмежуся лиш тим, що всім відоме таке явище, як людська УЯВА. Власне уява є показником і визначальником, якщо так можна сказати, таланту митця. Митець вчиняє акт уяви, творячи ті чи інші твори. Уява має теж непросту і непрямолінійну природу. Уява працює з простором, що є інакшим за той простір, у якому ми з вами перебуваємо, фізично проявлений у лінійному матеріальному форматі. Простір уяви є голографічним.

Отже, мова йде про інший вимір. Тож митець своєю уявою мандрує іншим виміром. У цьому вимірі все є там, де тільки уява торкнеться своїм уявним променем. З нічого враз народжується щось конкретнее, і коли це конкретне ще ніким і ніколи не засвічувалося в нашому з вами дійсному, то ми маємо справу з відкриттям. Робити відкриття може будь-хто з-поміж нас. Але є одна Людська особливість – освіченість і досвід творять відкриття глобального та історичного значення. Освіченість та досвід. Виникає питання – а що таке є той досвід? Досвід чого? Досвід відповідності до того, що є в центрі уваги? Чи досвід провадження процесу перетворення уявного в явне?

Відповім – і те, й інше, і... Освіченість також є досвідом знань, а ще є досвід вчинення дії, поведінки, простого руху. Є досвід, що його ми почерпуємо з життя й діяльності наших вчителів, а є досвід нашого персонального проживання тих чи інших обставин... Знову обставини... Тож досвідчений креатор, актор чи митець іншого творчого фаху є саме таким майстром, що знає і вміє швидко знаходити себе в З.О. та відкривати природу поведінки свідомо у відповідності до всього необхідного, що і є процесом творення твору. Адже уява проявляє зміст, а дія народжує форму. Таким чином, власне, твориться й сам твір як поєднання змісту і форми.

Тут мені часто проситься приклад знаку, що його ми всі добре знаємо, це – Хрест. Вертикаль є змістом, а горизонталь є формою. Тому на кожному рівні змістовного ми знаходимо відповідну форму. Знак цей – Хрест, є символом Творця невипадково. І символ розп'яття тут відкриває свою глибоку суть – Людина розп'ята змістом і формою, бо все наше життя є творенням змістоформ у цьому Світі. Тому несіння свого Хреста є змістом служіння, а не муки, нестерпної муки кари небесної і так далі...

Але доволі з цим, ми ведемо розмову про... Але власне, про це ми з вами й ведемо розмову? Ми говоримо про Креатора (живого актора), то як же нам обійтися без території Божественної? Територія Творення є Божественною і процесом Божественного перетворення Людини через діла нею творені. Творчий

процес є нічим іншим як промовлянням Бога через митця – провідника, що творами своїми фіксує миттевості життя свого й людства. Митець є слугою, інструментом, знаряддям, рупором і втіленням ідей, котрі повняться в просторах тонкого світу, світу всеможливого й безкордоннобезпардонного наповнення та бродіння всеможливих ідей.

З цього постає наше головне питання, котре стосується природи, а точніше стану, у якому креатором твориться процес і твір. Чому я кажу про процес і твір як про окремість? А тому, що в принципі процес як такий теж є твором, а твір як такий теж є процесом. То чому все-таки окремо? А для того, щоб вказати на те, що саме креатор і знаходиться поміж цими обома поняттями, поміж цими двома творами і процесами. То де ж він, креатор, той знаходиться? Де він перебуває? Оп-па!

Добре питаннячко, правда?

Виявляється, що креатор знаходиться ніде. Як так? А так, ніде – значить ніде. Тобто там, де його немає. Кого немає? Нікого. **НІКОГО ТАМ НЕМАЄ.** Ось така мисль, таке припущення й, відповідно, така постановка питання. Круто? Правда дивно, я б сказав, дивовижно! Що це за місце таке, що зветься НІДЕ? А це не місце, бо місце, є тією ж самою природою форми. То що ж то за зміст такий чи того, де і в чому перебуває креатор?

Зміст простий – це СТАН, що у ньому знаходить себе креатор. Стан безчасся й безмежжя, стан небуття і водночас повної й тотальної присутності у всьому. Парадокс цього явища в тому, що у повній відсутності знаходиться повна присутність. Назвавши цей стан Нульовим станом, ми відкриваємо для себе нові горизонти для пошуку та знаходимо себе на новому поверсі свідомого обсервування власної природи Людини. Нульовий стан чи нульова точка, назва ролі не міняє, прояснює нам природу процесів творення, а відтак знімає заслони щодо сприйняття Божественного в нас і відкриває зміст природи самого Бога як Креатора всього суцього у Всесвіті.

Невже це реально, стати креатором? Я переконаний в тому, що, ступивши на стежу творення і пізнаючи природу цього процесу, Людина розпочинає справжнє своє життя. Пізнаючи себе як творчу особистість, ми змінюємося самі і змінюємо увесь Світ. Як це може бути? Сам не знаю. Не буду брехати чи перебріхувати, але мені відомо, точніше, в і д о м е відчуття цього стану, коли ні час, ні реалії твого побутового життя не мають значення й взагалі зникають, щезають, бо натомість відкривається невідомий простір всеможливого й вседостатнього. Простір, з якого через мене перетікають змісти, щоб через поведінку мою знайти свої форми й формами своїми засвідчити свою реальність. І вже в реальності відкрити, як це роблять квіти, свій зміст.

Чарівний стан творця, незбагненої благодаті, що несе свого хреста, свою віру, свою місію у цьому Світі. Непростим є цей шлях, дорога креатора. Непростим саме через те, що він вчить постійно відмовлятися від себе, від своїх сумнівів, тривог, забобонів, від свого звичного трактування світу. Вчить вірити. Вірити у Єдиносущого Креатора. По вірі воздасться нам, а по ділам нашим нас судитимуть. Така суть креаторського труду.

І ще, найголовніше. Досвід процесу творення креатора полягає у пізнанні краси та гармонії. Розуміння своєї місії як творця мудрих творів, сповнених любові до людей і Землі в цілому з усім сущим на ній і в ній. Таке розуміння власної позиції дозволяє креатору утримувати свідомим процес творення і не підпадати під впливи руйнівних інформаційних полів та різноманітних паразитичних сутностей, щоб не примножувати зла, а лишвиліковувати, розмагнічуючи його. Така робота стає священодійством, така творчість відкриває Людині її справжню природу й призначення. Така служба стає битвою світла супроти бруду тьми. Тому і службою зветься творчість, тому призначенням її одержуємо й посвятою зовемо життя своє у творчості.

Скажу більше, немає іншої діяльності Людини, яка була б більш почеснішою і потрібнішою за творення гармонії та приношення і примноження краси. А всі турботи про уміння, навички, професійність і фаховість у творчості вгармоні-

зовуються в процесі самого творення. Мудрець сказав, що вчителів ми самі знаходимо тоді, коли ми дозріваємо до них. Варто пам'ятати, що Вчителя ми завжди носимо у своєму серці. Він завжди з нами щомиті й у всіх усюдах. Від нас залежить одне – праця, праця і ще раз праця. Дорогу здобуває і здолає той, хто крокує нею. За нами завжди була і є відповідальність черговий раз зробити цей Крок. Наші Кроки полишають сліди наші. Озираючись на них, ми бачимо й розуміємо вартість та значимість нашого шляху. Бачать наші кроки й інші і вчаться. Тому так важливо, щоб верениця цих слідів ніколи не переривалася. Крокуймо впевнено, креатори!

O.D.